

Խ Թ .

Իմ եա՛ր, դու յերդիկն ի քուն, ծոցըդ լոյս տար աստղղներուն.
Կա՛մ առ զիս ի ծոցդ ի քուն, կա՛մ տեսթուր տուր երթամ ի տուն:
– Ո՛չ կ’առնու՞մ ի ծոցս ի քուն, ոչ տեսթուր տամ երթաս ի տուն,
Յանցեղ երերուն պահեմ, մինչ որ գայ լոյսն առաւօտուն:

Ճ .

Երկու եարուկ զիս, կ’ուզէ, չեմ գիտեր թէ ո՞րն է սիրուն.
Մէկըն ցերեկուան արեւ, մէկ՝ լուսին մուրճն գիշերուն:
Լուսին, չեմ սիրեր զքեզ, դուն սովոր ես խոռ կենալուն,
Երթամ զարեգակ սիրեմ որ ծագէ լոյսն առաւօտուն:

Ճ Ա .

Ստեղծո՛ղ, զքո ստեղծած ծառայն մի՛ մատներ ի ձեռըն սիրոյն,
Թէ ձեռն ի սիրոյն ձըգես, մի՛ մատներ ի Խալիսի լեզուն.
Սեր ըզնա գեմ խել արեր, դարձուցեր է գետ կապելուն.
Ով որ սիրոյ տեր մարդոյն մեղադրէ, ինքն է ատելուն:

Ճ Բ .

Ա՛յ իմ աղբերանց արիւն, յապառած քարըն կենաս դուն.
Աչերդ ուռնայի Նըման, ո՛չ ի քուն ես եւ ոչ արթուն.
Վախեմ թէ ըզքեզ որսան ու զըրկեն զիս ի քո տեսուն:
Առանց քեզ ես ո՛նց ապրիմ կամ աչե՛րըս իմ տանի քուն:

Ճ Գ .

Ա՛յ իմ նունու՛ֆար ծաղիկ, այդ ջըրին մեջըն կու կենաս.
Ըզջուր քեզ պատճառ արիւր, ի սիրուն քան զուռ կու դողաս.
Գամ ըզջուրդ ի քէն կըտրեմ, որ տակեդ ի վեր չորանաս,
Յաչիցս քեզ առու հանեմ, զքեզ ջըրեմ որ պայծառանաս:

Ճ Դ .

Իմ եար բարձրագնայ լուսին, ո՞ւր երթաս գիշերդ անիհուն.
Շատ երդիք ի վար հայիս, շատ կուգայ տեսնես դու ի քուն.
Չկոճկիկն այլ արձակ արեր, լոյս դիպեր ի մէջ ծըծերուն,
Շառաւիղն երկինքն ելեր, խաւարեր լոյսըն աստղերուն:

Ճ Ե .

Իմ բարձրագընայ լուսին, շատ բարեւ տար ի կիւզելին: